Коло веранди, у затишку, розкошує стара крислата яблуня. Кожної весни, наче снігом, вкривається вона білим цвітом. У таку пору бабуся відчиняє вікна, і медяні пахощі наповнюють кімнати.

А влітку на довгих гілках, що сягають землі, висять великі зелені яблука. Кислі-прекислі. Зате взимку, коли вони полежать і порожевіють у них боки, смачніших яблук не знайдеш. Візьмеш рожевощоке в руку, а з нього наче липневе сонце бризкає, духмянить ніжним ароматом.

Одного разу, коли земля вже давно спала під снігом, бабуся ввійшла до кімнати і тихо до мене:

— Ходи, щось покажу. Тільки не грюкай дверима і не розмовляй.

Навшпиньки пробралися на веранду. Стали. Бабуся ледь помітно кивнула на яблуню. Я — туди очима. А там — матусенько рідна! Дятел, живісінький дятел на стовбурі дерева. Махає головою, як коваль молотом, і тільки чути: тук-тук, тук-тук.

Бабуся приклала палець до губ:

— Тихо, бо сполохаєш.

Я ще ніколи не бачив так близько цього працьовитого птаха-красеня. На голову він одягнув червоний беретик, шию обмотав білим шарфом, на животик натягнув рудувату сорочечку з червоними стрічечками, а на спину накинув чорно-білу накидку.

Своїм гострим дзьобом дятел безперестанку довбав на одному місці, саме там, де торішньої весни батько відрізав суху гілку. Птах так ретельно працював, що під яблунею лежала купа спорохнявілої деревини.

Коли дятел на мить зупинився, щоб перепочити, я побачив у стовбурі невелике кругле дупло.

— Так швидко видовбав собі хатинку?

— Та ні, він давненько тут забавляється, ще з осені, — ледь чутно промовила старенька. — Там, здається, вже синиця облюбувала оселю. Позавчора вранці звідти вилетіла.

Я так захопився дятлом, що й не помітив синичку. Жовтувато-зелена красуня з білою плямою на потилиці перескакувала з гілки на гілку і співала: "Цінь-цінь, цінь-цінь!".

Скоро дятел знявся і сів на грушу. Синичка ж оглянулась навколо маленькими чорними оченятами, по-своєму щось крикнула і шугнула в дупло.

Ще не встигла пташка вмоститися у новій хатці, як віти навколо дупла обліпили горобці. Вони так галасували, ніби побачили кота, що нахабно добувається до їхнього гнізда. Але синичка не зважала на той гармидер.

Довго лементували горобці. Потім трохи принишкли, ніби радились, що їм робити з безстрашною синицею.

Несподівано один горобець, мабуть, найхоробріший серед них, вчепився лапками за край дупла. Щойно хотів заглянути всередину, як звідти висунулась синиця, погрозливо заверещала — і горобця наче вітром здуло.

Горобці знову зчинили такий галас, що бабуся не витримала, взяла віник і вже хотіла йти на допомогу пташці. Але та вилетіла з дупла і з криком почала відчайдушно кидатись на своїх недругів. Жевжики злякалися її бойового наступу і чкурнули на високий кущ бузку. Тоді

синичка сіла на гілку коло відвойованої хатки і заспівала переможну пісню.

Я глянув на бабусю і тихо спитав:

— Синичка буде жити в дуплі?

— Авжеж. Чуєш, яка вона щаслива? Така маленька, а відважна.

— Що ж вона буде їсти?

— Ти годуватимеш, а там і весна незабаром.

Поки ми розмовляли, пташка знову шугнула в дупло…

Наступного дня я виготовив годівницю і почепив її на яблуневу гілку. Тепер щодня у нас снідають і вечеряють і синички, і щиглики, і горобці. Це я їх годую.

А в дуплі живе лише одна пташка — синичка.